

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 1927 van 24 september 2007
in de zaak X /IIde kamer

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Cubaanse nationaliteit op 20 juni 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de *beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 21 maart 2007 tot weigering van een visum*

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de repliekmemoorie.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2007.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter G. DEBERSAQUES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. STARCKX, die loco advocaat R. VAN GOMPEL en advocaat M. HUYGAERTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST :

1. De verzoekende partij dient bij de Belgische ambassade te Havanna, Cuba, een visumaanvraag in met de bedoeling zich in België te vestigen bij haar echtgenoot van Belgische nationaliteit. Op 21 maart 2007 wordt deze visumaanvraag geweigerd. Dit is de bestreden beslissing en die is als volgt gemotiveerd:

“Op 05/02/2007 werd er op basis van artikel 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een visumaanvraag ingediend door mevrouw X, geboren te Yaguajay, van Cubaanse Nationaliteit

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 05/10/2006 werd afgesloten met de heer X, geboren te Keulen, van Belgische nationaliteit.

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met de artikels 18 en 21.

Overwegende dat artikel 18 van het wetboek van Internationaal Privaatrecht de wetsontduiking bedoelt, die het mogelijk maakt om geen rekening te houden met de feiten en handelingen gesteld met het enkel doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangegeven recht;

Overwegende dat X en X zich in Cuba in de echt hebben laten verbinden met als enig doel te ontsnappen aan de toepassing van het door het Wetboek van Internationaal Privaatrecht aangewezen recht, in dit geval het Belgisch recht; Overwegende dat dit aangetoond wordt door de volgende feiten:

- Mevrouw komt op 28/10/2005 aan in België op basis van een toeristenvisum, met geldig verblijf tot 28/01/2006.
- Op 18/01/2006 dient de heer X een aangifte van huwelijk in voor de Ambtenaar van Burgerlijke stand te Balen: hij wenst namelijk in het huwelijk te treden met de aanvraagster en dit voor het verstrijken van haar visum.
- Naar aanleiding van deze huwelijksaangifte wint de ambtenaar van burgerlijke stand te Balen het advies in van het Parket.
- Een aanvraag tot machtiging van verblijf wegens uitzonderlijke omstandigheden wordt door betrokkenen op 07/02//2006 ingediend en dit naar aanleiding van het voorgenomen huwelijk.
- Op 05/05/2006 adviseert het parket van de Procureur des Konings te Turnhout negatief ten aanzien van de huwelijksvoltrekking.

Uit het verslag van de Belgische Ambassade en het gevoerde politieonderzoek is immers gebleken dat:

- er een leeftijdsverschil van 17 jaar heerst tussen beide echtgenoten;
- beide echtgenoten elkaar leerden kennen in april 2005;
- mevrouw de buur is van de ouders van de ex-vrouw van meneer;
- meneer een eerder kortstondig huwelijk achter de rug heeft met een Cubaanse waarvan hij pas recentelijk is gescheiden;
- beide echtgenoten reeds in juni 2005 plannen maakten om te huwen;
- mevrouw naar België kwam op basis van een toeristenvisum terwijl zij op dat moment reeds in het bezit was van alle vereiste documenten om te kunnen huwen;
- beide echtgenoten tegenstrijdige verklaringen afleggen omtrent de getuigen op hun voorgenomen huwelijk;
- mevrouw het adres niet kent waar ze sinds eind oktober 2005 met de heer X zou samenwonen;
- de echtgenoten nog geen trouwjurk of ringen kochten hoewel het huwelijk begin mei 2006 zou plaatsvinden.

Op 05/05/2006 wordt ook de aanvraag tot machtiging van verblijf verworpen en verkrijgt mevrouw het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 15/05/2006 weigert de ambtenaar van burgerlijke stand te Balen het huwelijk te voltrekken en dit bij toepassing van artikel 167, 1ste lid van het BW en na advies van het Parket van de Procureur des Konings.

Overwegende dat het beroep hiertegen op 03/07/2006 voor de Rechtbank van Eerste Aanleg te turnhout (Ref: A/880/06) ontvankelijk doch ongegegrond werd verklaard en het advies van het Parket aldus bevestigd werd;

Overwegende dat op 25/07/2006 de advocaat van de heer X laat weten dat zijn cliënt berust in deze uitspraak en er geen hoger beroep werd aangetekend tegen deze beslissing.

Bijgevolg weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het tussen X en X afgesloten huwelijk te erkennen in België. Het afgesloten huwelijk opent derhalve niet het recht op gezinshereniging en het visum wordt geweigerd."

2. Met betrekking tot de tijdigheid van het beroep voert de verzoekende partij in het inleidende verzoekschrift aan wat volgt:

“De vordering tot nietigverklaring moet ingesteld worden binnen de dertig dagen die volgen op de kennisgeving van de aangevochten beslissing. Niettemin wordt deze termijn vermeerderd met 90 dagen (totale termijn dus 120 dagen) ten voordele van personen die afkomstig zijn van buiten Europa. De beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 21.03.2007 werd op 23.03.2007 betekend aan verzoekster. Huidig verzoekschrift werd vóór 23.06.2007 bij ter post aangetekende brief verzonden.”

De thans bestreden beslissing werd op 23 maart 2007 ter kennis van de verzoekende partij gebracht, i.e. op het ogenblik dat de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, de bevoegde annulatierechter was. Op het ogenblik van de kennisgeving bedroeg de beroepstermijn derhalve 120 dagen (artikel 20, eerste lid, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende de bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen samengelezen met artikel 38 van het voornoemde besluit en 89 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State). Op 1 juni 2007 verkreeg de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de rechtsmacht om over het voorliggende beroep tot nietigverklaring te oordelen. Met ingang van die datum bedraagt de verjaringstermijn om een beroep tot nietigverklaring in te dienen dertig dagen na de kennisgeving van de bestreden akte (artikel 39/57, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort als Vreemdelingenwet)).

De wetgever heeft niet voorzien in een bijzondere overgangsregeling betreffende deze verkorting van de verjaringstermijn. Artikel 39/57, tweede lid, van de vreemdelingenwet beschikt alleen voor het toekomstige en heeft geen terugwerkende kracht. Aangezien deze bepaling, al is zij van openbare orde, een kortere termijn bepaalt dan die welke gesteld door de vorige regelgeving, begint de nieuwe verjaringstermijn vervat in het genoemde artikel 39/57, tweede lid, ten vroegste te lopen met de inwerkingtreding van deze nieuwe bepaling – i.e. 1 juni 2007 – weze het dat dit een eerder ingetreden verjaring overeenkomstig de oude regel niet kan verhinderen (cfr. Cass. 24 januari 1997, *Arr. Cass.* 1997, 107, *Pas.* 1997, I, 111 en *R.W.* 1997-98, 257; zie ook P. POPULIER, *Toepassing van de wet in de tijd*, Gent, E. Story-Scientia, 1999, nrs. 138-139).

Het voorliggende annulatieberoep werd ingediend op 20 juni 2007, i.e. nadat de nieuwe termijnberekening van toepassing werd. Het werd ingediend voor het verstrijken van de initiële termijn van 120 dagen en vooraleer de op 1 juni 2007 van toepassing zijnde nieuwe verjaringstermijn van 30 dagen was verstreken. Het beroep is derhalve tijdig.

3.1. De verzoekende partij voert in een eerste middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht “doordat in de bestreden beslissing gesteld wordt dat het afgesloten huwelijk in België niet erkend wordt zodat er geen recht ontstaat op gezinshereniging en het visum derhalve wordt geweigerd, terwijl er geen enkele reden voorhanden is om te twijfelen aan de oprechtheid van partijen zodat verzoekende partij wel degelijk recht heeft op gezinshereniging.”

Zij licht het middel als volgt toe:

“(…)

Volledig ten onrechte gaat men er van uit dat partijen zich in Cuba in de echt hebben laten verbinden met als enige doel te ontsnappen aan de toepassing van het Belgische recht.

Verzoekster heeft als ieder ander het recht om in het huwelijk te treden met haar geliefde. Verzoekster wenste haar liefde voor de heer (M.S.) te bezegelen door een huwelijk in België.

In België werden dan ook de nodige procedures hiertoe doorlopen doch zonder weinig succes.

Dat deze tegenslag de relatie tussen verzoekende partij en (M.S.) enkel maar versterkt heeft, zodat er gezocht werd naar een andere oplossing. Dit getuigt van veel doorzettingsvermogen, respect en liefde tegenover haar partner.

Verzoekende partij huwde uiteindelijk in Cuba, doch heeft de sterke wens haar toekomst uit te bouwen in België.

Dit wordt haar door de bestreden beslissing onmogelijk gemaakt zodat het door artikel 8 lid 1 van het E.V.R.M. gewaarborgde recht op een gezinsleven onmogelijk wordt gemaakt.

Door verzoekster een visum te weigeren, ontnemt verwerende partij verzoekster de mogelijkheid om haar relatie verder uit te bouwen en op een behoorlijke manier in stand te houden.

Door gedurende een lange tijd gescheiden te worden van haar partner, zal verzoekster daarenboven het risico lopen te vervreemden van haar partner.

Bovendien heeft de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand van de gemeente DESSEL, waar de echtgenoot van de verzoekende partij thans woonachtig is, het huwelijk wel degelijk overgeschreven in de registers van de Burgerlijke Stand. Deze was derhalve van mening dat het huwelijk in BELGIË erkend kon worden. Hierdoor ontstaat een tegenstrijdigheid met de visie van de dienst Vreemdelingenzaken, waarnaar de Minister verwijst, die alleszins niet in het nadeel van verzoekende partij kan spelen. De bevoegdheid voor het bijhouden van de burgerlijke staat van personen in BELGIË berust bij de ambtenaren van de Burgerlijke Stand. (art. 164 G.W.) Verzoekende partij moet duidelijkheid krijgen over haar burgerlijke staat en het getuigt niet van behoorlijk bestuur dat verschillende overheden tegenstrijdige oordelen vellen. Bovendien blijkt niet dat partijen hun keuzevrijheid, beroep aantekenen tegen de beschikking van de voorzitter of gaan huwen in CUBA hebben misbruikt, anders gezegd tot een frauduleuze keuze zijn overgegaan, deze keuze te hebben gemaakt om een onrechtmatig voordeel te bekomen, om het Belgisch recht buitenspel te zetten.

Uit de stukken blijkt immers dat beide partijen huwden met de bedoeling een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen. Het is juist dat verzoekende partij geen geldige verblijfsvergunning had en het huwelijk hieraan een oplossing biedt. Dit betekent echter nog niet dat dit "de" huwelijksreden was.

Verzoekende partij is volledig ter goeder trouw in het huwelijk getreden en wenst met dit huwelijk haar liefde voor haar partner te bezegelen. Om geen enkele andere reden werd dit huwelijk afgesloten.

Verzoekende partij heeft wel degelijk recht op gezinshereniging."

De verzoekende partij dupliceert in de repliekmemoorie haar beoordeling van de feiten die ze had uiteengezet in het inleidende verzoekschrift. Zij voegt er aan toe dat de verwerende partij wel degelijk een inbreuk heeft begaan op artikel 8 E.V.R.M. door de gezinshereniging te weigeren stellende dat "er (...) immers geenszins (is) voldaan aan het uitzonderingsregime van art. 8 E.V.R.M." en dat het huwelijk in Cuba geenszins wijst op een verbondendheid met dit land in hoofde van de echtgenoot van de verzoekende partij.

3.2. Wat de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht betreft, is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling ervan, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

In de hiervoor weergegeven bestreden beslissing wordt een opsomming gegeven van een aantal feiten waaruit de verwerende partij afleidt dat het gesloten huwelijk niet het recht

op gezinshereniging opent en derhalve het visum geweigerd wordt. Wat deze motieven betreft, beperkt de verzoekende partij zich in wezen tot het herhalen van haar standpunt dat zij "recht" heeft op gezinshereniging en het geven van een andere versie of verklaring voor de reden waarom zij huwde, zodat zij in wezen haar beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door de verwerende partij. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. De omstandigheid dat de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand tot een andere besluit is gekomen inzake de geldigheid van het in het buitenland gesloten huwelijk dan de verwerende partij schendt op zich de materiële motiveringsplicht niet, noch getuigt dit gegeven van onbehoorlijk bestuur. De toepasselijke regelgeving en inzonderheid art. 27, §1, eerste lid van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (WIPR) belet immers niet dat inzake de geldigheid van het huwelijk verschillende overheden tot een ander besluit ter zake kunnen komen, zodat haar stelling dat "het (...) niet getuigt van behoorlijk bestuur dat verschillende overheden tegenstrijdige oordelen vellen" op zich niet de beslissing vermag te vitiëren, daargelaten de vraag of deze kritiek geen kritiek op de wet inhoudt waarvan de beoordeling niet toekomt aan de Raad. De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

In de mate dat de verzoekende partij in het eerste middel ook de schending van artikel 8 E.V.R.M. zou inroepen, moet worden vastgesteld dat het niet volstaat – zoals te dezen – een geschonden rechtsregel op te geven, maar bovendien moet nog genoegzaam worden toegelicht hoe de bestreden beslissing deze rechtsregel heeft miskend. Aan deze voorwaarde is in het verzoekschrift geenszins voldaan. Met gegevens die ter zake voor het eerst in de repliekmemoorie worden aangevoerd, kan niet op ontvankelijke wijze worden rekening gehouden, daargelaten de vraag of ook de in die repliekmemoorie gedane toelichtingen aan de voornoemde voorwaarde zouden voldoen. Het eerste middel is niet gegrond.

4. Onder het kopje "schending van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur" voert de verzoekende partij een tweede "middel" aan.

Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (R.v.St., nr. 138.590, 17 december 2004; R.v.St., nr. 130.972, 4 mei 2004; R.v. St., nr. 135.618, 1 oktober 2006).

De verzoekende partij beperkt zich in haar verzoekschrift tot een theoretische beschouwing over wat naar haar mening de inhoud is van het zorgvuldigheidbeginsel om te besluiten dat "de gegeven motivering niet voldoet aan deze voorwaarden". Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop het aangevoerde zorgvuldigheidbeginsel is geschonden door de bestreden beslissing. Ambtshalve wordt vastgesteld dat het tweede middel geen middel is in de zin van de voornoemde bepaling. Het tweede middel is derhalve onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 24 september 2007 door:

dhr. G. DEBERSAQUES, eerste voorzitter van de Raad voor
Vreemdelingenbetwistingen,

mevr. Ph. DE SMET toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

Ph. DE SMET

G. DEBERSAQUES